

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

13 decembrie 2018 *

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie penală – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Mandat european de arestare – Articolul 4 punctul 6 – Motiv de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare – Infracțiune aflată la originea condamnării la o pedeapsă privativă de libertate în statul membru emitent care este sancționată numai cu pedeapsa amenzii în statul membru de executare”

În cauza C-514/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de cour d'appel de Liège (Curtea de Apel din Liège, Belgia), prin decizia din 3 august 2017, primită de Curte la 23 august 2017, în procedura privind executarea unui mandat european de arestare emis împotriva lui

Marin-Simion Sut,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta (raportoare), vicepreședintă, îndeplinind funcția de președinte al Camerei întâi, și domnii J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C.G. Fernlund și S. Rodin, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot,

grefier: doamna M. Ferreira, administratoare principală,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 iunie 2018,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Sut, de R. Destexhe, avocate;
- pentru guvernul belgian, de C. Van Lul, de C. Pochet și de J.-C. Halleux, în calitate de agenți, asistați de J. Maggio, expert;
- pentru guvernul german, de T. Henze și de J. Möller, în calitate de agenți;
- pentru guvernul spaniol, de M. J. García-Valdecasas Dorrego, în calitate de agent;
- pentru guvernul neerlandez, de M. Bulterman și de J. Langer, în calitate de agenți;
- pentru guvernul austriac, de C. Pesendorfer, în calitate de agent;

* Limba de procedură: franceza.

- pentru guvernul român, de C.-R. Canțâr, de E. Gane, de R.-M. Mangu și de L. Lițu, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de R. Troosters și de S. Grünheid, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 6 septembrie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”).
- 2 Această cerere a fost prezentată în cadrul executării, în Belgia, a unui mandat european de arestare emis la 26 august 2011 de autoritățile române împotriva domnului Marin-Simion Sut.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Decizia-cadru 2002/584

- 3 Considerentele (5), (6) și (10) ale Deciziei-cadru 2002/584 au următorul cuprins:
 - „(5) Obiectivul stabilit pentru Uniune, și anume, de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, duce la eliminarea extrădării între statele membre și la înlocuirea acesteia cu un sistem de predare între autoritățile judiciare. Pe de altă parte, introducerea unui nou sistem simplificat de predare a persoanelor condamnate sau bănuite, cu scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, în materie penală, permite eliminarea complexității și a riscurilor de întârziere inerente procedurilor actuale de extrădare. Relațiile de cooperare clasice care au dominat până în prezent între statele membre ar trebui să fie înlocuite cu un sistem de liberă circulație a deciziilor judiciare în materie penală, atât a celor anterioare sentinței de condamnare, cât și a celor definitive, într-un spațiu de libertate, securitate și justiție.
 - (6) Mandatul de arestare european prevăzut în prezenta decizie-cadru constituie prima concretizare, în domeniul dreptului penal, a principiului recunoașterii reciproce pe care Consiliul European l-a calificat drept «piatra de temelie» a cooperării judiciare.
- [...]
- (10) Mecanismul mandatului european de arestare se bazează pe un grad ridicat de încredere între statele membre. [...]

- 4 Articolul 1 din această decizie-cadru, intitulat „Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.”

- 5 Articolul 3 din decizia-cadru menționată enumeră trei „[m]otive de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare”.

- 6 Articolul 4 din aceeași decizie-cadru, intitulat „Motive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare”, prevede, în șapte puncte, motivele menționate. În această privință, punctul 6 al acestui articol prevede:

„Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare:

[...]

6. în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern.”

- 7 Articolul 5 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Garanții pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale”, prevede:

„Executarea mandatului european de arestare de către autoritatea judiciară de executare poate fi subordonată prin dispozițiile dreptului statului membru de executare următoarelor condiții:

[...]

3. atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care au fost pronunțate împotriva sa în statul membru emitent.”

Decizia-cadru 2008/909

- 8 Considerentul (12) al Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană (JO 2008, L 327, p. 27), astfel cum a fost modificată prin decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2008/909”), este redactat după cum urmează:

„Prezenta decizie-cadru ar trebui de asemenea să se aplice *mutatis mutandis* executării sentințelor în cazurile în care se aplică articolul 4 punctul 6 și articolul 5 punctul 3 din Decizia-cadru [2002/584]. Aceasta înseamnă, printre altele, că fără să aducă atingere deciziei-cadru respective, statul de executare ar putea verifica existența motivelor de nerezunoaștere și neexecutare, astfel cum sunt

prevăzute la articolul 9 din prezenta decizie-cadru [...], drept o condiție pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești în vederea stabilirii fie a predării persoanei, fie a executării pedepsei în cazurile în care se aplică articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru [2002/584].”

- 9 Potrivit articolului 25 din Decizia-cadru 2008/909, „[f]ără a aduce atingere Deciziei-cadru [2002/584], dispozițiile prezentei decizii-cadru se aplică *mutatis mutandis*, în măsura în care sunt compatibile cu dispozițiile deciziei-cadru respective, executării pedepselor, în situațiile în care un stat membru se angajează să execute pedeapsa în conformitate cu articolul 4 punctul 6 din decizia-cadru respectivă, sau în cazul în care, în temeiul articolului 5 punctul 3 din decizia-cadru respectivă, acesta a impus condiția ca persoana să fie returnată pentru a executa pedeapsa în statul membru în cauză, cu scopul de a se evita impunitatea persoanei respective.”

Dreptul belgian

- 10 Articolul 6 punctul 4 din loi du 19 décembre 2003 relative au mandat d’arrêt européen (Legea din 19 decembrie 2003 privind mandatul european de arestare) (*Moniteur belge* din 22 decembrie 2003, denumită în continuare „Legea belgiană privind mandatul european de arestare”), care transpune în dreptul belgian articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, prevede că executarea poate fi refuzată „dacă mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță, atunci când persoana în cauză este resortisant belgian sau are reședința în Belgia, iar autoritățile belgiene competente se angajează să execute această pedeapsă sau această măsură de siguranță potrivit legii belgiene”.
- 11 Loi du 15 mai 2012 relative à l’application du principe de reconnaissance mutuelle des peines ou mesures privatives de liberté prononcées dans un État de l’Union européenne (Legea din 15 mai 2012 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a pedepselor sau a măsurilor privative de libertate pronunțate într-un stat membru al Uniunii Europene) (*Moniteur belge* din 8 iunie 2012, denumită în continuare „Legea din 15 mai 2012”), care a transpus în dreptul belgian Decizia-cadru 2008/909, prevede o posibilitate de adaptare a pedepsei în cazul în care durata sau natura acesteia este incompatibilă cu dreptul belgian. Se prevede însă în mod expres că, în cazul adaptării, această pedeapsă sau această măsură trebuie să corespundă cât mai îndeaproape posibil sancțiunii pronunțate în statul emitent și că nu poate fi înlocuită cu o sancțiune pecuniară.
- 12 În această privință, din decizia de trimitere reiese că, prin Hotărârea din 27 februarie 2014, Cour constitutionnelle (Curtea Constituțională, Belgia) a considerat că o amendă penală nu corespunde, în ceea ce privește natura sa, unei pedepse sau unei măsuri privative de libertate și că înlocuirea cu o amendă a unei pedepse sau a unei măsuri privative de libertate pronunțate ar fi contrară principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești.
- 13 Din decizia de trimitere, precum și din observațiile guvernului belgian reiese de asemenea că, în temeiul articolului 17 alineatul 1 și al articolului 30 din loi relative à la police de la circulation routière (Legea privind circulația rutieră) (*Moniteur belge* din 27 martie 1968), infracțiunile vizate de mandatul european de arestare în discuție în litigiul principal se sancționează numai cu amendă.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 14 Prin hotărârea din 8 iunie 2011, Judecătoria Carei (România) l-a condamnat pe domnul Sut, cetățean român, la o pedeapsa privativă de libertate de un an și două luni pentru conducerea unui vehicul fără număr de înmatriculare valabil și fără a deține un permis de conducere valabil și pentru producerea unui accident.
- 15 Domnul Sut a părăsit România, deplasându-se în Franța.

- 16 La 26 august 2011, autoritățile române au emis un mandat european de arestare împotriva domnului Sut în vederea predării sale în scopul executării hotărârii din 8 iunie 2011.
- 17 În cursul lunii februarie a anului 2015, domnul Sut s-a deplasat în Belgia unde locuiește de atunci și unde exercită cu soția sa o activitate independentă.
- 18 La 13 iulie 2017, procurorul de pe lângă tribunal de première instance de Liège (Tribunalul de Primă Instanță din Liège, Belgia) a solicitat predarea domnului Sut în vederea executării mandatului european de arestare emis la 26 august 2011. Prin scrisoarea din 13 iulie 2017, domnul Sut a refuzat să își dea acordul la predarea solicitată, apoi, prin scrisoarea din 14 iulie 2017, a solicitat executarea pedepsei în Belgia.
- 19 Prin Ordonanța din 19 iulie 2017, tribunal de première instance de Liège (Tribunalul de Primă Instanță din Liège, Belgia) a dispus executarea mandatului european de arestare.
- 20 Domnul Sut a declarat apel împotriva acestei ordonanțe la cour d'appel de Liège (Curtea de Apel din Liège, Belgia), bazându-se pe articolul 6 punctul 4 din Legea belgiană privind mandatul european de arestare, care transpune în dreptul belgian articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584.
- 21 În această privință, instanța de trimitere constată, mai întâi, că domnul Sut este rezident pe teritorii belgian și întreține legături economice și familiale pe acest teritoriu, astfel încât poate fi calificat drept „persoana căutată [care] rămâne în statul membru de executare”, în sensul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584. Aceasta arată, în continuare, că infracțiunile care au fost sancționate de Judecătoria Carei cu o pedeapsă privativă de libertate sunt pedepsite în Belgia numai cu pedeapsa amenzii și, în sfârșit, că Legea din 15 mai 2012, care transpune în dreptul belgian articolul 8 alineatul (3) din Decizia-cadru 2008/909 și prevede o posibilitate de adaptare a pedepsei în cazul în care durata sau natura acesteia este incompatibilă cu dreptul belgian, interzice în mod explicit înlocuirea unei pedepse privative de libertate cu pedeapsa amenzii.
- 22 Bazându-se pe aceste din urmă circumstanțe, Ministerul Public belgian consideră că pedeapsa aplicată de Judecătoria Carei nu poate fi executată în Belgia în conformitate cu dreptul belgian și că, în consecință, domnul Sut nu poate invoca motivul facultativ de refuz prevăzut la articolul 6 punctul 4 din Legea belgiană privind mandatul european de arestare.
- 23 Cu toate acestea, instanța de trimitere ridică problema pertinentei acestei interpretări din perspectiva jurisprudenței Curții care permite autorității judiciare de executare să acorde o importanță deosebită posibilității de a crește șansele de reinserție socială ale persoanei căutate după executarea pedepsei la care aceasta din urmă a fost condamnată (a se vedea în special Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, punctul 32, precum și Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 21), garantând în același timp executarea pedepsei aplicate în statul emitent, precum și din perspectiva considerentelor Deciziei-cadru 2008/909 în acest sens, în special a considerentului (9) al acesteia.
- 24 În aceste condiții, cour d'appel de Liège (Curtea de Apel din Liège) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 poate fi interpretat în sensul că nu se poate aplica faptelor pentru care a fost pronunțată o pedeapsă privativă de libertate de o instanță a unui stat emitent, în cazul în care aceleași fapte sunt sancționate pe teritoriul statului de executare numai cu pedeapsa amenzii, ceea ce implică, în conformitate cu dreptul intern al statului de executare, imposibilitatea executării pedepsei privative de libertate în statul membru de executare, și aceasta în detrimentul reinserției sociale a persoanei condamnate și al legăturilor sale familiale, sociale, economice sau de alt tip?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 25 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care, precum în cauza principală, persoana care face obiectul unui mandat european de arestare emis în vederea executării unei pedepse privative de libertate este rezident în statul membru de executare și prezintă cu acesta din urmă legături familiale, sociale și profesionale, autoritatea judiciară de executare poate, din considerente legate de reinserția socială a persoanei respective, să refuze executarea acestui mandat, deși infracțiunea pe care se întemeiază respectivul mandat poate fi sancționată, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, numai cu amendă.
- 26 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că Decizia-cadru 2002/584, astfel cum reiese mai ales din articolul său 1 alineatele (1) și (2) și din considerentele (5) și (7) ale acesteia, are ca obiect înlocuirea sistemului multilateral de extrădare întemeiat pe Convenția europeană privind extrădarea din 13 decembrie 1957 cu un sistem de predare între autoritățile judiciare a persoanelor condamnate sau bănuite în scopul executării sentințelor de condamnare sau a urmăririlor, acest din urmă sistem fiind bazat pe principiul recunoașterii reciproce [Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 39, precum și jurisprudența citată].
- 27 Decizia-cadru 2002/584 vizează astfel, prin introducerea unui nou sistem simplificat și mai eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, să faciliteze și să accelereze cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție, întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre [Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 40, precum și jurisprudența citată].
- 28 În domeniul reglementat de Decizia-cadru 2002/584, principiul recunoașterii reciproce, care constituie, astfel cum reiese în special din considerentul (6) al acesteia, „piatra de temelie” a cooperării judiciare în materie penală, își găsește aplicarea la articolul 1 alineatul (2) din decizia-cadru menționată, care consacră regula potrivit căreia statele membre sunt obligate să execute orice mandat european de arestare pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile aceleiași decizii-cadru. Autoritățile judiciare de executare nu pot refuza, așadar, în principiu, să execute un asemenea mandat decât pentru motivele, enumerate în mod exhaustiv, de neexecutare prevăzute de Decizia-cadru 2002/584, iar executarea mandatului european de arestare nu poate fi subordonată decât uneia dintre condițiile prevăzute limitativ la articolul 5 din această decizie-cadru. În consecință, în timp ce executarea mandatului european de arestare constituie principiul, refuzul executării este conceput ca o excepție, care trebuie să facă obiectul unei interpretări stricte [Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 41, precum și jurisprudența citată].
- 29 Decizia-cadru 2002/584 prevede explicit motivele de neexecutare obligatorie (articolul 3) și facultativă (articolele 4 și 4a) a mandatului european de arestare, precum și garanțiile pe care trebuie să le ofere statul membru emitent în cazuri speciale (articolul 5) [a se vedea Hotărârea din 25 iulie 2018, Minister for Justice and Equality (Deficiențele sistemului judiciar), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punctul 42, precum și jurisprudența citată].
- 30 Astfel, deși principiul recunoașterii reciproce stă la baza structurii Deciziei-cadru 2002/584, această recunoaștere nu implică totuși o obligație absolută de executare a mandatului de arestare emis. Într-adevăr, sistemul deciziei-cadru menționate, după cum rezultă în special din articolul 4 din aceasta, lasă statelor membre posibilitatea de a permite, în situații specifice, autorităților judiciare competente să decidă că o pedeapsă aplicată trebuie să fie executată pe teritoriul statului membru de executare (Hotărârea din 5 septembrie 2012, Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, punctul 30 și jurisprudența citată).

- 31 Astfel se întâmplă în special în cazul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, care prevede un motiv de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare în temeiul căruia autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea unui asemenea mandat, dacă acesta a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern.
- 32 Reiese astfel din modul de redactare a acestei dispoziții că aplicarea acestui motiv de neexecutare facultativă este supusă îndeplinirii a două condiții, și anume, pe de o parte, ca persoana căutată să rămână în statul membru de executare, să fie resortisant sau rezident al acestuia și, pe de altă parte, ca acest stat să se angajeze să execute această pedeapsă sau această măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern.
- 33 Pe de altă parte, după cum Curtea a arătat deja, reiese deopotrivă din modul de redactare a articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, în special din termenul „poate”, că, atunci când un stat membru a ales să transpună această dispoziție în dreptul intern, autoritatea judiciară de executare trebuie totuși să dispună de o marjă de apreciere în ceea ce privește aspectul dacă trebuie sau nu să refuze executarea mandatului european de arestare. În această privință, autoritatea respectivă trebuie să aibă posibilitatea de a ține seama de obiectivul urmărit de motivul de neexecutare facultativă prevăzut la dispoziția respectivă care, potrivit unei jurisprudențe consacrate a Curții, vizează în special să permită autorității judiciare de executare să acorde o importanță deosebită posibilității de a crește șansele de reinsertie socială ale persoanei căutate după executarea pedepsei la care aceasta din urmă a fost condamnată (a se vedea Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 21 și jurisprudența citată).
- 34 În ceea ce privește, în primul rând, prima condiție enunțată la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, Curtea a precizat deja că o persoană căutată „este rezident” în statul membru de executare atunci când și-a stabilit reședința reală în acest stat și „rămâne” în acest stat atunci când, ca urmare a unei șederi stabile de o anumită durată în acest stat membru, a stabilit cu acesta din urmă legături similare cu cele care rezultă din reședință (Hotărârea din 17 iulie 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, punctul 54).
- 35 În ceea ce privește, în al doilea rând, a doua condiție enunțată la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a arătat deja Curtea, rezultă din modul de redactare a acestei dispoziții că orice refuz de a executa mandatul european de arestare presupune un veritabil angajament al statului membru de executare de a executa pedeapsa privativă de libertate pronunțată împotriva persoanei căutate. Reiese de aici că orice refuz de a executa un mandat european de arestare trebuie să fie precedat de verificarea, de către autoritatea judiciară de executare, a posibilității de a executa în mod real respectiva pedeapsă privativă de libertate în conformitate cu dreptul său intern. În cazul în care statul membru de executare este în imposibilitate de a se angaja să execute efectiv pedeapsa menționată, îi revine autorității judiciare de executare sarcina să execute mandatul european de arestare și, prin urmare, să predea persoana căutată statului membru emitent (a se vedea Hotărârea din 29 iunie 2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, punctul 22).
- 36 În cazul în care autoritatea judiciară de executare constată că sunt întrunite cele două condiții sus-amintite, aceasta trebuie să aprecieze dacă există un interes legitim care să justifice executarea pe teritoriul statului membru de executare a pedepsei aplicate în statul membru emitent (a se vedea Hotărârea din 17 iulie 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, punctul 44). Această apreciere permite autorității menționate să țină seama de obiectivul urmărit de articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum s-a arătat la punctul 33 din prezenta hotărâre.

- 37 Din considerațiile care precedă rezultă că posibilitatea conferită autorității judiciare de executare de a refuza, în temeiul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, predarea persoanei căutate nu poate fi pusă în aplicare decât dacă această autoritate judiciară, după ce a verificat, pe de o parte, că această persoană intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții, în sensul enunțat la punctul 34 din prezenta hotărâre, și, pe de altă parte, că pedeapsa privativă de libertate pronunțată de statul membru emitent împotriva acestei persoane poate fi efectiv executată în statul membru de executare, apreciază că există un interes legitim care să justifice executarea sancțiunii aplicate în statul membru emitent pe teritoriul statului membru de executare.
- 38 În cauza principală, instanța de trimitere a constatat că domnul Sut este rezident în Belgia, în sensul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584. Prin urmare, este necesar să se considere că prima condiție de aplicare a articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 este îndeplinită.
- 39 În ceea ce privește a doua condiție, instanța de trimitere a constatat că infracțiunile pe care se întemeiază mandatul european de arestare nu pot fi sancționate în Belgia cu o pedeapsă privativă de libertate, ci cu pedeapsa amenzii.
- 40 Or, astfel cum reiese din modul de redactare a întrebării adresate, instanța de trimitere consideră că o asemenea circumstanță implică imposibilitatea Regatului Belgiei de a se angaja să execute această pedeapsă în conformitate cu dreptul său intern, în sensul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584.
- 41 În această privință, în primul rând, trebuie arătat că articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 nu conține niciun element care să permită interpretarea celei de a doua condiții enunțate în această dispoziție ca împiedicând în mod automat autoritatea judiciară a statului membru de executare să refuze executarea unui mandat european de arestare din moment ce dreptul acestui stat membru nu prevede decât o pedeapsă cu amenda pentru infracțiunea pe care se întemeiază respectivul mandat. Astfel, din însuși modul său de redactare reiese că această dispoziție impune pur și simplu ca statul membru de executare să se angajeze să execute pedeapsa privativă de libertate prevăzută în mandatul european de arestare emis, în conformitate cu dreptul său intern.
- 42 În al doilea rând, trebuie amintit că, atunci când aleg să transpună în dreptul intern articolul 4 din Decizia-cadru 2002/584, statele membre dispun, la punerea în aplicare a acestei dispoziții și în special a punctului 6 al acesteia, de o marjă certă de apreciere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, punctul 61).
- 43 În acest context, astfel cum a arătat deja Curtea, un legiuitor național care, în temeiul posibilităților care îi sunt acordate prin articolul 4 din decizia-cadru menționată, alege să limiteze situațiile în care autoritatea judiciară de executare națională poate refuza să predea o persoană căutăată nu face decât să întărească sistemul de predare instituit prin această decizie-cadru în favoarea unui spațiu de libertate, securitate și justiție (Hotărârea din 6 octombrie 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, punctul 58).
- 44 Astfel, prin limitarea situațiilor în care autoritatea judiciară de executare poate refuza să execute un mandat european de arestare, o astfel de legislație nu face decât să faciliteze predarea persoanelor căutate, în conformitate cu principiul recunoașterii reciproce instituit prin articolul 1 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584, care constituie norma esențială instituită prin aceasta din urmă (Hotărârea din 6 octombrie 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, punctul 59).
- 45 În consecință, legiuitorul național al unui stat membru este liber să pună în aplicare motivul de neexecutare facultativă prevăzut la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 prevăzând că, în ipoteza în care infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare nu este pasibilă în acest stat membru decât de pedeapsa amenzii, acesta din urmă nu se poate angaja să execute pedeapsa privativă de libertate, în sensul articolului menționat.

- 46 Astfel, după cum a statuat deja Curtea, deși motivul de neexecutare facultativă prevăzut la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 are în special ca scop să permită acordarea unei importanțe deosebite posibilității de a crește șansele de reinsertie socială a persoanei căutate după executarea pedepsei la care aceasta a fost condamnată, un asemenea obiectiv, oricât de important ar fi, nu poate împiedica statele membre ca, la transpunerea acestei decizii-cadru, să limiteze, în sensul indicat de norma esențială prevăzută la articolul 1 alineatul (2) din aceasta, situațiile în care ar trebui să se poată refuza predarea unei persoane care intră sub incidența respectivului articol 4 punctul 6 (a se vedea Hotărârea din 6 octombrie 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, punctul 62 și jurisprudența citată).
- 47 În al treilea rând, deși, edictând articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, legiuitorul Uniunii a vrut să permită statelor membre, în vederea facilitării reinsertiei sociale a persoanei căutate, să refuze executarea mandatului european de arestare, acesta a avut totuși grijă să stabilească, în aceeași dispoziție, condițiile de aplicare a acestui motiv de refuz, printre care, în special, angajamentul statului de executare de a pune în executare în mod efectiv pedeapsa privativă de libertate aplicată persoanei căutate, pentru a putea garanta executarea pedepsei aplicate și a evita astfel orice risc de impunitate a acestei persoane.
- 48 În sfârșit, trebuie precizat, la fel cum a procedat avocatul general la punctele 82 și 83 din concluzii, că nicio dispoziție din Decizia-cadru 2008/909 nu poate afecta nici sfera și nici modalitățile de aplicare a motivului de neexecutare facultativă prevăzut la articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584. Astfel, deși, potrivit articolului 25 din aceasta, dispozițiile Deciziei-cadru 2008/909 se aplică *mutatis mutandis* executării pedepselor în situațiile în care un stat membru se angajează să execute pedeapsa în conformitate cu articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, legiuitorul Uniunii a prevăzut în mod expres că aceste dispoziții nu sunt aplicabile decât în măsura în care sunt compatibile cu dispozițiile acesteia din urmă.
- 49 În aceste condiții, revine autorității judiciare de executare, singura competentă să interpreteze dreptul național, sarcina să se asigure, în conformitate cu punctul 36 din prezenta hotărâre, în cadrul verificării pe care trebuie să o efectueze în vederea refuzului de a executa un mandat european de arestare, în temeiul articolului 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584, că, deși infracțiunea pe care se întemeiază mandatul european de arestare este pasibilă, în temeiul dreptului național, doar de pedeapsa amenzii, acest drept permite totuși executarea efectivă a pedepsei privative de libertate pronunțate de statul membru emitent împotriva persoanei care face obiectul mandatului european de arestare.
- 50 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care, precum în cauza principală, persoana care face obiectul unui mandat european de arestare emis în vederea executării unei pedepse privative de libertate este rezident în statul membru de executare și prezintă cu acesta legături familiale, sociale și profesionale, autoritatea judiciară de executare poate, pentru considerații legate de reinsertia socială a respectivei persoane, să refuze executarea acestui mandat, deși infracțiunea pe care se întemeiază mandatul menționat se sancționează, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, numai cu pedeapsa amenzii, din moment ce, în conformitate cu același drept național, această împrejurare nu se opune ca pedeapsa privativă de libertate aplicată persoanei căutate să fie efectiv executată în acest stat membru, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 51 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 4 punctul 6 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care, precum în cauza principală, persoana care face obiectul unui mandat european de arestare emis în vederea executării unei pedepse privative de libertate este rezident în statul membru de executare și prezintă cu acesta legături familiale, sociale și profesionale, autoritatea judiciară de executare poate, pentru considerații legate de reinserția socială a respectivei persoane, să refuze executarea acestui mandat, deși infracțiunea pe care se întemeiază mandatul menționat se sancționează, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, numai cu pedeapsa amenzii, din moment ce, în conformitate cu același drept național, această împrejurare nu se opune ca pedeapsa privativă de libertate aplicată persoanei căutate să fie efectiv executată în acest stat membru, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.

Semnături